

W de Woody Allen

Woody Allen no ha estat l'únic ni el primer. Molt abans que ell Fatty Arbuckle, Charles Chaplin o Buster Keaton van tenir el seu any fatal, com a protagonistes indiscutibles d'escàndols airejats amb entusiasme. Deu ser que el pallasso depravat –assassí, violador, pervertit– és una figura atractiva per als consumidors de literatura groga, perquè alguna explicació hi ha d'haver en la persistència històrica del còmic de la pantalla que passen a fer tragèdies en l'espectacle de la vida privada. Els antecessors de Woody Allen en aquest calvari mediàtic no van suportar gaire bé el càstig moral que els van infligir. *Fatty*, tot i ser declarat innocent, mai més no va tenir l'oportunitat de fer riure; Keaton no va sobreviure al seu personatge; Chaplin se'n sortí amb un caràcter més agre, un exili forçat i unes pel·lícules més desesperades, encara millors.

El que farà Woody Allen com a cineasta després de tant d'escàndol pre-fabricat és encara una incògnita. ¿Acoseguirà la reacció tribal dels seus conciutadans de fer-li esmolat encara més les seves puntes de llança? O, contràriament ¿es refugiarà en l'amor pur i purificador? Fem-li confiança: la seva última pel·lícula *Husbands and Wives*, morbosament premonitòria, és encara millor que *Delitos y faltas*, que semblava insuperable. *Jordi Balló*

X de xarons

Xaró -ona adj. De mal gust, mancat d'art, de gràcia, de distinció: Jesús Gil y Gil, José María Ruiz Mateos, Juan Guerra, Slobodan Milosevic, Dan Quayle, Francisco, Jean Marie Le Pen, Vicente González Lizondo, Mickey Rourke, Les-folkloriques-fent-de-presentadores, el Senat espanyol, el conjunt OBK, el Clan Caballé, Ramón Mendoza, els torrons enviats a través d'Ibèria a Bòsnia, el grup KIO, Juan Hormaechea, Martí Ferriol... *Joan Morales*

Z de "zocialismo"

Durant deu anys al poder, qualsevol partit polític té temps sobrat per a gira el seu programa polític. El "zocialismo" espanyol, amb un fort component andalús de tendència sevillano-felipista, ha tingut entre les seues mans aquesta oportunitat, però sembla que s'ha quedat a mig camí. El balanç, després del desè aniversari del PSOE, dona peu a lectures força discrepants, segons que es tracte dels defensors a cegues "der cambio" o dels seus detractors. Tot el que s'ha fet des del 1982 fins ara, en el terreny polític, econòmic o social, s'ha escrit en les pàgines de la història a mitges. La reforma de la funció pública, la llei d'incompatibilitats, el peu a l'OTAN, els 800.000 llocs de treball promesos, la reforma de la

justícia i de l'educació, la llei de l'avortament (eufemísticament anomenada d'Interrupció Voluntària de l'Embaràs) són testimoni de l'avanç progressiu d'aquesta dècada perfilada pel llapis socialdemòcrata.

Queden, però, prou fets del "felipozocialismo" que demostren que no

sempre s'ha anat endavant. La llei Corcuera i la dràstica política de retallar les prestacions socials del ministre Solchaga són dos dels exponents més palpables de la ineficiència del govern central a l'hora de resoldre les necessitats més elementals dels ciutadans corrents. *Ignasi Pellicer*